

Arrest

nr. 240 026 van 25 augustus 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. COVELIERS
Lange Lozanastraat 2
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 februari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 april 2020 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. COVELIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient een aanvraag in voor een visum kort verblijf om haar dochter te bezoeken in België.

Op 24 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum voor kort verblijf. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** (13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van het visum te verlaten”*

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd op 16 april 2020 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

Het administratief dossier is tijdig ingediend maar er is geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de synthesesamenvatting voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“II. DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT IS GESCHONDEN

Verzoekster vraagt een visum voor een beperkte periode nl. van 5.04.2020 tot 4.05.2020, dus nauwelijks 1 maand om haar dochter, schoonzoon en 5 kleinkinderen te bezoeken.

Verzoekster bewijst dat zij zelf voldoende kapitaalkrachtig is om de reis en de terugreis te betalen. Zij bewijst bovendien dat ze zij in Marokko eigenaar is van een onroerend goed en dat zij een niet onaardig bedrag op de Banque Populaire ter beschikking heeft.

Daarnaast bewijst mevr. B.A., dochter van verzoekster dat zij een betrekking heeft in België, nl. bij de Belgische Transportarbeidersbond, dat haar echtgenoot een betrekking heeft bij NV Mercatorpark. Daarnaast bewijst verzoekster dat het gezin van haar dochter 5 kinderen telt zodat niet alleen de financiering van haar reis, maar ook de motivering ervan duidelijk wordt aangetoond.

Bovendien blijkt dat zij niet alleen over een ticket heen beschikt, maar ook een ticket terug naar huis. Daarenboven heeft verzoekster nog familiale banden in Marokko zodat zij zich toch afvraagt waar de “redelijke twijfel” zou op kunnen gebaseerd zijn.

Dit wordt in de beslissing op geen enkele manier gemotiveerd aangezien deze beslissing zich beperkt tot de volgende tekst :

“Motivatie : wettelijke referenties : het visum wordt geweigerd op basis van art. 32 van de verordening EG nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

(13) Er bestaat redelijke twijfel over uw voornemen het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van het visum te verlaten.

Voor de Minister, H. P., attaché”

Voor het overige is er geen enkele, maar dan ook geen enkele motivering te vinden, m.a.w. de vraag is waar de twijfel van de minister op 24.02.2020 vandaan komt, misschien kan dit om totaal andere redenen zijn dan de reis van verzoekster om haar dochter, schoonzoon en kleinkinderen te bezoeken.

Verzoekster heeft er het raden naar, zij vindt geen enkele zin, zelfs geen letter daarvan terug in de beslissing van de minister die voor hem werd genomen door P. H., attaché.

Artikel 149 van de Belgische grondwet stelt :

“Elk vonnis is met redenen omkleedt. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken.”

Daar waar de beslissing van de Minister uiteraard een administratieve beslissing is en niet als een vonnis kan worden gekwalificeerd, toch dient te worden aangenomen dat in een hedendaagse rechtstaat beslissingen van de overheid steeds dienen gemotiveerd te zijn, overigens, er bestaat zoiets als een materiële motiveringsplicht van deze beslissingen. Deze beslissing is niet gemotiveerd vermits over het bestaan van de redelijke twijfel geen enkel argument wordt naar voor gebracht op basis waarvan een lezer van deze beslissing zou kunnen aannemen dat deze twijfel wel degelijk gegrond is.

De visumaanvraag werd dan ook ten onrechte geweigerd gezien de manifeste schending van de materiele motiveringsplicht.

III. DE REACTIE VAN VERWERENDE PARTIJ

De verwerende partij heeft, conform de brief van 10.06.2020 van de hoofdgriffier verzuimd een nota in te dienen.

Nochtans zou het verhelderend kunnen zijn om van de verwerende partij te vernemen wat nu precies wordt verstaan onder “redelijke twijfel”, het is nl. mogelijk dat de minister telkens redelijke twijfel heeft wanneer een visum wordt aangevraagd voor België, of de visumaanvrager onderhoudsbijdrage het verstrijken van de termijn het grondgebied zou verlaten.

Wanneer de minister bij iedere aanvraag redelijke twijfel heeft dan is er uiteraard geen enkele reden om dit als argument te kunnen voorzien voor 1 specifieke aanvraag. In tegendeel, past dat de elementen zouden worden aangebracht op basis waarop deze redelijke twijfel wordt gebaseerd zodat het aan de verzoekende partijen mogelijk wordt een zinnig antwoord hierop te geven en wellicht de twijfel van de minister te kunnen wegnemen door het verwijzen naar objectieve argumenten.

Het feit dat de minister geen nota heeft ingediend, doet echter vermoeden dat er geen objectieve elementen zijn waarop de specifieke twijfel in het geval van verzoekster zou kunnen worden gebaseerd.

Besluit : de visumaanvraag werd ten onrechte geweigerd gezien de beslissing totaal niet gemotiveerd is.”

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het bestuur oordeelt, met verwijzing naar artikel 32 van de Visumcode, dat er over het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, redelijke twijfel bestaat.

Verzoekster wijst op de stukken die ze heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij voldoende kapitaalkrachtig is om de reis en de terugreis te betalen, dat zij over een heen- en terug ticket beschikt en dat zij nog familiale banden heeft in Marokko. Ze vraagt zich af waar de ‘redelijke twijfel’ op is gebaseerd.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat niet blijkt op basis van welke elementen het bestuur tot het oordeel komt dat er redelijke twijfel bestaat over haar voornemen om het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum. Er wordt immers, zoals verzoekster terecht stelt, niet aangemerkt waarin de redelijke twijfel precies bestaat.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing een deugdelijke materiële grondslag ontbreekt.

De materiële motiveringsplicht is geschonden en het middel is in de besproken mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 februari 2020, tot weigering van de afgifte van een visum voor kort verblijf, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN